Pärraſt ütles kunningas omma üllemattele: „Ni kaua, kui ſüüdlane ennaſt õigeks aeab, ei olle temmaſt head lõta; agga kes omma ſüüd ja ekſituſed ei ſalga ja neid kahjatſeb, kui ſeſinnane ſiin, ſellel on tõsſine kahjatſeminne ſüddames, ja peab ka andeks andmiſt ſama!“

Kannatus.

Hina keiſer käis kord omma maad ja rahwaſt waatmas ja tulli ſiis ühte perresſe, kus õiete paljo lapſi ja laste lapſi ollid, kes ühhes meles ja rahho ſees ellaſid, keiſer immetles ſelle üle wägga ja küſſis ſelle wanna halli perre iſſa käeſt, kuidas ſe temmale woimalik olli, ni ſuurt perret rahho ja ühhe mele ſees piddada, et ühhe teiſega leppiwad? Wannamees ei lauſund ſõnna, waid wõttis pulka ja kirjutas ukſe peale need ſõnnad: „Kannatus, kannatus, kannatus!“

Meil olgo tänna tähheks ſiis,
Se wõera uſſo rahwa wiis:
Kui ristirahwas kannataks
Ka teiſe nõdruſt ärra,
Siis Jummal ennam õnnistaks
Ka olleks wähhem kärra. —
Se maea, mis on rido täis,
Ei ſünni ühte lauda,
Seal willetſus ſiis üle käis
Ka langes ſurma hauda,
Mis ärra nähtud iggal aeal
Ni kaugel, kui ka meie maal.

Kuidas inimenne uſſub, nenda temmale ſünnib.

I.

Üks arſt, nimmega „Paulinius“, kirjutab ſeſt nenda:

Hilja aea eeſt tulli üks rikkas mees minno jure ja kaebas omma hädda, et temma igga päwa kõhhowallo ja wärristuſt ommas ihhus tunda ja pallus, et ma temmale Wrankwurdi